

вишь нѣщо, па гледашъ да го укрьешъ отъ свѣт-атъ, да тя не познай никой, що мыслишь или правишь, тогава знай на-здро, чи е то неправо.

Сынъ. А да ли е и онова право, което азъ, кога сжмъ въ нѣкожъ нуждж, смѣж да сторѣж, тоестъ, да излжжъ?

Отецъ. Само онова е право, което можешъ да сторишь въ сякій случай, безъ да ся озърташь на самъ на татакъ. А да излжжишь, макаръ въ какжвъ случай да си, това ни е право.

Сынъ. О какво ми е драго, като знаж и това! Но молж ти ся, отче, може ли человекъ секога да ся влада по това правило? И слободна ли му е волята?

Отецъ. Сыне, много человекъци мыслятъ, чи е сичко онова право и добро, за което имъ зѣе сърце то, и чи имъ е слободно сичко да правжтъ, само да угодытъ на тѣло то и на желаніе то си. Съсь една рѣчь, тии мыслятъ да е то слободна воля, когато человекъ чини щото ще. Но злѣ ся измамватъ. Слобода та е, сынко, такова нѣщо, чрезъ което може человекъ да разликува добро то отъ